31970R1251

1970.6.30. *AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA* L 142/24

A BIZOTTSÁG 1251/70/EGK RENDELETE
(1970. június 29.)
a foglalkoztatás megszűnését követően a munkavállalóknak a fogadó tagállam területén maradásának jogáról

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 48. cikke (3) bekezdésének d) pontjára, valamint a Luxemburgi Nagyhercegségről készült jegyzőkönyv 2. cikkére,

tekintettel az Európai Parlament véleményére ([1]),

mivel az 1968. október 15-i 1612/68/EGK tanácsi rendelet ([2]) és az 1968. október 15-i 68/360/EGK tanácsi irányelv ([3]) lehetővé tette, hogy biztosítsák a munkavállalók szabad mozgását egy fokozatosan megvalósítandó intézkedéssorozat végén; mivel az aktívan foglalkoztatott munkavállaló által megszerzett tartózkodási jog kiegészül az ilyen munkavállalóknak a Szerződésben megadott jogával, hogy az államban való alkalmazásukat követően a tagállamban maradhassanak; mivel ezen jog gyakorlásának feltételeit fontos szabályozni;

mivel az említett tanácsi rendelet és tanácsi irányelv tartalmazza a munkavállalónak munkavállalás céljából a tagállam területén való tartózkodására vonatkozó megfelelő rendelkezéseket; mivel a Szerződés 48. cikke (3) bekezdésének d) pontjában említett jogot a maradásra ennek megfelelően úgy kell értelmezni, mint a munkavállaló joga, hogy továbbra is a tagállam területén tartózkodjon, miután ottani alkalmazása megszűnik;

mivel a munkaerő közösségbeli mozgása megkívánja, hogy a munkavállalókat egymást követően több tagállamban is alkalmazzák anélkül, hogy ezzel hátrányos helyzetbe kerülnének;

mivel fontos első helyen biztosítani a tagállam területén élő munkavállalónak azt a jogát, hogy a tagállam területén maradhasson, amikor a nyugdíjkorhatár elérése vagy állandó munkaképtelenség miatt alkalmazása megszűnik; mivel ugyanennyire fontos biztosítani annak a munkavállalónak a jogát, aki miután egy ideig egy tagállam területén volt alkalmazásban, és ott lakott, egy másik tagállam területén áll munkaviszonyban, míg továbbra is az első állam területén van a lakóhelye;

mivel azoknak a feltételeknek a meghatározásakor, amelyek alapján a maradás joga gyakorolhatóvá válik, figyelembe kell venni azon okokat, amelyek az érintett tagállam területén való alkalmazás megszűnéséhez vezettek, különösen különbséget kell tenni az aktív munkavégzés szokásos és előrelátható vége a nyugdíjkorhatár elérésével és a tevékenység korai és előre nem látható befejezéséhez vezető munkaképtelenség között; mivel külön feltételeket kell szabni azokra az esetekre, amikor a tevékenység befejezése munkahelyi baleset vagy foglalkozási megbetegedés következménye, vagy ahol a munkavállaló házastársa az érintett tagállam állampolgára, vagy állampolgára volt;

mivel elegendő időt kell adni az aktív életkor végét elérő munkavállalónak, hogy eldöntse, hol kíván végleg letelepedni;

mivel a munkavállalónak a maradásra való joga együtt jár azzal, hogy az ilyen jog a családtagjait is megilleti; mivel a munkavállaló aktív életszakasza során bekövetkezett halála esetén a családtagok tartózkodási jogának fenntartását szintén el kell ismerni, és külön feltételekhez kell kötni;

mivel azok a személyek, akikre a maradás joga vonatkozik, azonos bánásmódban részesülnek, mint azok a hazai munkavállalók, akik már nem fejtenek ki keresőtevékenységet,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

E rendelet rendelkezései egy tagállamnak azokra az állampolgáraira vonatkoznak, akik foglalkoztatottként egy másik tagállam területén dolgoznak, valamint a családtagjaikra is a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló 1612/68/EGK tanácsi rendelet 10. cikkében meghatározottak szerint.

2. cikk

(1) A következő személyeknek van joguk állandó tartózkodásra egy tagállam területén:

a) az a munkavállaló, aki tevékenysége befejezésekor a fogadó tagállamnak a törvénye szerint elérte az öregségi nyugdíjkorhatárt, és aki legalább az utolsó tizenkét hónapban ebben az

([1]) HL C 65., 1970.6.5., 16. o.
([2]) HL L 257., 1968.10.19., 2. o.
([3]) HL L 257., 1968.10.19., 13. o.

államban állt alkalmazásban, és több mint három évig folyamatosan ennek az államnak a területén lakott;

b) az a munkavállaló, aki több mint két évig folyamatosan a fogadó állam területén lakott, és tartós munkaképtelenség következtében foglalkoztatottként nem tevékenykedik. Ha az ilyen munkaképtelenség munkahelyi baleset vagy foglalkozási megbetegedés eredménye, amely olyan nyugdíjra jogosítja, amelynek terhét részben vagy teljes egészében annak az államnak valamelyik intézménye viseli, ebben az esetben a tartózkodás időtartama nincs feltételhez kötve;

c) az a munkavállaló, aki egy tagállam területén történő három év folyamatos foglalkoztatás és helyben lakás után egy másik tagállam területén dolgozik foglalkoztatottként, míg továbbra is az első állam területén rendelkezik lakóhellyel, ahová naponta vagy hetenként legalább egyszer rendszeresen visszatér.

A másik tagállam területén munkaviszonyban eltöltött időszakokat az a) és b) albekezdésben említett jogokra való jogosultság tekintetében úgy kell tekinteni, mintha azokat a lakóhely szerinti állam területén teljesítették volna.

(2) Az (1) bekezdés a) pontjában szabályozott helyben lakás és a foglalkoztatás időtartamára vonatkozó és az (1) bekezdés b) pontjában szabályozott, a helyben lakás tartamára vonatkozó feltételt nem kell alkalmazni, ha a munkavállaló házastársa az érintett tagállam állampolgára, vagy az érintett tagállambeli állampolgársága a munkavállalóval kötött házassága miatt szűnt meg.

3. cikk

(1) A munkavállalónak az e rendelet 1. cikkében említett családtagjai, akik vele együtt a tagállam területén laknak, állandó tartózkodásra jogosultak, ha a munkavállaló a 2. cikk szerint megszerezte a jogot az állandó tartózkodásra. A családtagokat a munkavállaló halála után is megilleti ez a jog.

(2) Ha a munkavállaló aktív életkorban hal meg, és még azelőtt, hogy megszerezte volna a jogot az érintett állam területén való maradásra, családtagjait azzal a feltétellel illeti meg a végleges letelepedés joga, hogy:

– a munkavállaló a halála napján legalább 2 éve folyamatosan a tagállam területén tartózkodott, vagy

– halála munkahelyi baleset vagy foglalkozási megbetegedés következménye, vagy

– a túlélő házastárs a fogadó állam állampolgára vagy az érintett tagállambeli állampolgársága a munkavállalóval kötött házassága miatt szűnt meg.

4. cikk

(1) A tartózkodásnak a 2. cikk (1) bekezdésében és a 3. cikk (2) bekezdésében előírt folytonosságát bármely, a fogadó országban használt bizonyítási eszközzel igazolni lehet. Ezt nem érintik az évente összesen három hónapot meg nem haladó távollétek, sem pedig a katonai szolgálatra vonatkozó kötelezettség teljesítése miatti hosszabb távollétek.

(2) Az illetékes munkaügyi hivatalnál nyilvántartásba vett kényszerű munkanélküliség és a betegség vagy baleset miatti távollét a 2. cikk (1) bekezdése szerinti értelemben foglalkoztatási időnek tekintendők.

5. cikk

(1) A maradásra jogosult személy a 2. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontja, valamint a 3. cikk értelmében megszerzett jogát a jogosulttá válástól számított két évig gyakorolhatja. Ez alatt az idő alatt elhagyhatja a tagállamot anélkül, hogy az a jogát hátrányosan érintené.

(2) Maradási joga gyakorlásához az érintett személytől semmilyen formai előírás nem kérhető.

6. cikk

(1) A rendelet hatálya alá tartozó személyek tartózkodási engedélyre jogosultak, amely:

a) díjmentesen kerül kibocsátásra és megújításra, vagy olyan összeg fizetése ellenében, amely nem haladja meg a saját állampolgárok által a személyazonossági igazolvány kibocsátásáért vagy megújításáért fizetendő illetékeket és adókat;

b) a kibocsátó tagállam egész területén érvényes;

c) a kibocsátástól számított legalább 5 évig érvényes, és minden további nélkül megújítható.

(2) Az tartózkodási engedély érvényességét a hat egymást követő hónapot meg nem haladó távollét nem érinti.

7. cikk

Az 1612/68/EGK tanácsi rendeletben biztosított jog az egyenlő bánásmódra megilleti az e rendelet rendelkezései alá tartozó személyeket is.

8. cikk

(1) Ez a rendelet nem érinti a tagállamok azon törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseit, amelyek kedvezőbbek más tagállamok állampolgáraira nézve.

(2) A tagállamok elősegítik a tagállam területét korábban elhagyó olyan munkavállalók visszatérését területükre, akik hosszú ideig az állam területén éltek, és ott alkalmazásban álltak, és akik a nyugdíjkorhatár elérésekor vagy tartós munkaképtelenné válásuk esetén vissza kívánnak térni.

9. cikk

(1) A Bizottság a Luxemburgi Nagyhercegség demográfiai helyzetének alakulására tekintettel – az állam kérésére – e rendelet rendelkezéseitől eltérő feltételeket határozhat meg a Luxemburg területén való maradás jogának gyakorlásával kapcsolatban.

(2) A Bizottság két hónapon belül azt követően, hogy a kérést minden megfelelő részlettel együtt elé terjesztették, döntést hoz, megadva a döntése alapjául szolgáló okokat.

A döntésről értesíti a Luxemburgi Nagyhercegséget, és erről tájékoztatja a többi tagállamot.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 1970. június 29-én.

a Bizottság részéről

az elnök

Jean REY